Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 981 van 15 september 2026
in de zaak RvV X II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. DE PAUW**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 5 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 mei 2025 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoekster ter kennis wordt gebracht op 26 mei 2025. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Mevrouw :
Naam: A. D. (…)
Voornaam: A. V. (…)
Geboortedatum: (…).2002
Geboorteplaats: Santiago
Nationaliteit: Chili
wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:
Artikel 7, alinea 1, van de wet:
 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.
Op 26.05.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf met uitstel behalve de voorhechtenis door de correctionele rechtbank van Brugge voor poging gewone diefstal, deelname bendevorming, gewone diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. De veroordeling is nog niet definitief.
Op 26.05.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf met uitstel behalve de voorhechtenis door de correctionele rechtbank van Brugge voor poging gewone diefstal, deelname bendevorming, gewone diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. De veroordeling is nog niet definitief.
In de avond van 3 april 2024 vonden 3 pogingen diefstal met braak plaats in 3 appartementen van eenzelfde appartementsgebouw, (…) in K. (…) Buiten gebroken ruiten en raamsporen op ramen is er geen buit. Aan de hand van camerabeelden — en een getuigenverklaring — komt een vrouw als verdachte in beeld. Ze draagt een lange/witte/beige/grijze jas en muts. Ze draagt witte schoenen en een donkere handtas. Ze loopt in de (…) en (…) tussen 20u56 en 22u41.
Een voertuig met Belgische nummerplaat (…) werd gecapteerd op 3 april vanaf 20u47 in Knokke tot en met 22u49. Het blijkt een huurvoertuig te zijn van A. (…) dat volgens ingewonnen informatie gehuurd werd op naam van M. C. A. (…) ((…).1999). Na de achterlating van het huurvoertuig bij A. (…) werden de 4 geobserveerde inzittenden gearresteerd toen ze een Uber-taxi wilden nemen. Het gaat om 4 Chilenen, twee vrouwen en twee broers.
Drie van de vier verdachten, waaronder betrokkene, kunnen gelinkt worden als verdachte aan een eerdere inbraak in Knokke op 27.02.2024 met een aanzienlijk nadeel van 55 000 euro op basis van beschikbare camerabeelden van de woning alwaar werd ingebroken. Rond de woning is om 12u09 een eerste vrouw te zien. Om 12u10 wandelen een tweede vrouw en een man voorbij, wandelen naar pad naar de voordeur, kijken tussen de struiken in de tuin en keren om. De man wandelt in de tuin aan de zijkant en begeeft zich naar de achterzijde, springt op de terrastafel en kan zo raam van de slaapkamer bereiken om 12u18. Om 13u07 komt hij weer in beeld aan de voorkant van de woning. De eerste vrouw komt ook weer in beeld. Er zijn aanwijzingen dat de twee vrouwen op uitkijk staan terwijl de man de woning binnenklimt.
Er zijn aanwijzingen dat betrokkene lid is van een dievenbende actief in België en die rondrijdt met huurwagens.
Het op grote schaal plegen van inbraken of pogingen daartoe, zoals daartoe aanwijzingen bestaan, brengt grote financiële schade toe, tast het publieke veiligheidsgevoel verder aan en ondermijnt het. Hierbij koesteren de benadeelden weinig hoop iets van het ontvreemde te recupereren. Er is een totaal gebrek aan normbesef en gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht.
Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13
Betrokkene werd op 27.05.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider. Ze werd op 27.05.2024 gesproken om haar te informeren over haar administratieve situatie. Ze verleende geen medewerking. Ze weigert om het hoorrechtformulier in te vullen. Ze maakt duidelijk dat ze in geen geval terug wil naar Chili. Ze is bereid om bij haar invrijheidsstelling België te verlaten, maar ze zal naar Spanje trekken. Ze woont in Barcelona. Ze leeft er op straat aangezien ze er geen papieren heeft. Ze herhaalt dat ze niet naar Chili wil omdat haar leven er in gevaar is. Betrokkene beweert dat ze er alles zal aan doen om terug te kunnen gaan naar Spanje, hoewel ze er geen verblijfsrecht heeft. Ze wordt lastig als ze begrijpt enerzijds begrijpt dat ze terug moet naar Chili en anderzijds als ze beseft wat de consequenties van het inreisverbod betekenen. Ze verlaat uiteindelijk het lokaal. Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt in België. Ze maakte geen melding van gezondheidsproblemen. Wat betreft een vrees om terug te keren naar haar land van herkomst, komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Tot nu toe heeft zij het niet opportuun geacht om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt bijgevolg niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
* Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

* Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*
Op 26.05.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Brugge voor poging gewone diefstal, deelname bendevorming, gewone diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. De veroordeling is nog niet definitief.
In de avond van 3 april 2024 vonden 3 pogingen diefstal met braak plaats in 3 appartementen van eenzelfde appartementsgebouw, (…) in K. (…). Buiten gebroken ruiten en raamsporen op ramen is er geen buit. Aan de hand van camerabeelden – en een getuigenverklaring – komt een vrouw als verdachte in beeld. Ze draagt een lange/witte/beige/grijze jas en muts. Ze draagt witte schoenen en een donkere handtas. Ze loopt in de (…) en (…) tussen 20u56 en 22u41.
Een voertuig met Belgische nummerplaat (…) werd gecapteerd op 3 april vanaf 20u47 in Knokke tot en met 22u49. Het blijkt een huurvoertuig te zijn van A. (…) dat volgens ingewonnen informatie gehuurd werd op naam van M. C. A. (…) ((…).1999). Na de achterlating van het huurvoertuig bij A. (…) Centraal station Antwerpen werden de 4 geobserveerde inzittenden gearresteerd toen ze een Uber-taxi wilden nemen. Het gaat om 4 Chilenen, twee vrouwen en twee broers.
Drie van de vier verdachten, waaronder betrokkene, kunnen gelinkt worden als verdachte aan een eerdere inbraak in Knokke op 27.02.2024 met een aanzienlijk nadeel van 55 000 euro op basis van beschikbare camerabeelden van de woning alwaar werd ingebroken. Rond de woning is om 12u09 een eerste vrouw te zien. Om 12u10 wandelen een tweede vrouw en een man voorbij, wandelen naar pad naar de voordeur, kijken tussen de struiken in de tuin en keren om. De man wandelt in de tuin aan de zijkant en begeeft zich naar de achterzijde, springt op de terrastafel en kan zo raam van de slaapkamer bereiken om 12u18. Om 13u07 komt hij weer in beeld aan de voorkant van de woning. De eerste vrouw komt ook weer in beeld. Er zijn aanwijzingen dat de twee vrouwen op uitkijk staan terwijl de man de woning binnenklimt.
Er zijn aanwijzingen dat betrokkene lid is van een dievenbende actief in België en die rondrijdt met huurwagens.
Het op grote schaal plegen van inbraken of pogingen daartoe, zoals daartoe aanwijzingen bestaan, brengt grote financiële schade toe, tast het publieke veiligheidsgevoel verder aan en ondermijnt het. Hierbij koesteren de benadeelden weinig hoop iets van het ontvreemde te recupereren. Er is een totaal gebrek aan normbesef en gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht.
Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(…)"

Op 26 mei 2025 wordt verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 26 mei 2025 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
INREISVERBOD
Aan de Mevrouw (1):
Naam : A. D. (…)
voornaam : A. V. (…)
geboortedatum : (…).2002
geboorteplaats : Santiago
nationaliteit : Chili

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied [(2)].

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26.05.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:
Op 26.05.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf met uitstel behalve de voorhechtenis door de correctionele rechtbank van Brugge voor poging gewone diefstal, deelname bendevorming, gewone diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. De veroordeling is nog niet definitief.
In de avond van 3 april 2024 vonden 3 pogingen diefstal met braak plaats in 3 appartementen van eenzelfde appartementsgebouw, (…) in K. (…). Buiten gebroken ruiten en raamsporen op ramen is er geen buit. Aan de hand van camerabeelden – en een getuigenverklaring – komt een vrouw als verdachte in beeld. Ze draagt een lange/witte/beige/grijze jas en muts. Ze draagt witte schoenen en een donkere handtas. Ze loopt in de (…) en (…) tussen 20u56 en 22u41.
Een voertuig met Belgische nummerplaat (…) werd gecapteerd op 3 april vanaf 20u47 in Knokke tot en met 22u49. Het blijkt een huurvoertuig te zijn van A. (…) dat volgens ingewonnen informatie gehuurd werd op naam van M. C. A. (…) ((…).1999). Na de achterlating van het huurvoertuig bij A. (…) Centraal station Antwerpen werden de 4 geobserveerde inzittenden gearresteerd toen ze een Uber-taxi wilden nemen. Het gaat om 4 Chilenen, twee vrouwen en twee broers.
Drie van de vier verdachten, waaronder betrokkene, kunnen gelinkt worden als verdachte aan een eerdere inbraak in Knokke op 27.02.2024 met een aanzienlijk nadeel van 55 000 euro op basis van beschikbare camerabeelden van de woning alwaar werd ingebroken. Rond de woning is om 12u09 een eerste vrouw te zien. Om 12u10 wandelen een tweede vrouw en een man voorbij, wandelen naar pad naar de voordeur, kijken tussen de struiken in de tuin en keren om. De man wandelt in de tuin aan de zijkant en begeeft zich naar de achterzijde, springt op de terrastafel en kan zo raam van de slaapkamer bereiken om 12u18. Om 13u07 komt hij weer in beeld aan de voorkant van de woning. De eerste vrouw komt ook weer in beeld. Er zijn aanwijzingen dat de twee vrouwen op uitkijk staan terwijl de man de woning binnenklimt.
Er zijn aanwijzingen dat betrokkene lid is van een dievenbende actief in België en die rondrijdt met huurwagens.
Het op grote schaal plegen van inbraken of pogingen daartoe, zoals daartoe aanwijzingen bestaan, brengt grote financiële schade toe, tast het publieke veiligheidsgevoel verder aan en ondermijnt het. Hierbij koesteren de benadeelden weinig hoop iets van het ontvreemde te recupereren. Er is een totaal gebrek aan normbesef en gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht.
Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11
Betrokkene werd op 27.05.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider. Ze werd op 27.05.2024 gesproken om haar te informeren over haar administratieve situatie. Ze verleende geen medewerking. Ze weigert om het hoorrechtformulier in te vullen. Ze maakt duidelijk dat ze in geen geval terug wil naar Chili. Ze is bereid om bij haar invrijheidsstelling België te verlaten, maar ze zal naar Spanje trekken. Ze woont in Barcelona. Ze leeft er op straat aangezien ze er geen papieren heeft. Ze herhaalt dat ze niet naar Chili wil omdat haar leven er in gevaar is. Betrokkene beweert dat ze er alles zal aan doen om terug te kunnen gaan naar Spanje, hoewel ze er geen verblijfsrecht heeft. Ze wordt lastig als ze begrijpt enerzijds begrijpt dat ze terug moet naar Chili en anderzijds als ze beseft wat de consequenties van het inreisverbod betekenen. Ze verlaat uiteindelijk het lokaal. Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt in

België. Ze maakte geen melding van gezondheidsproblemen. Wat betreft een vrees om terug te keren naar haar land van herkomst, komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Tot nu toe heeft zij het niet opportuun geacht om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt bijgevolg niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(…)"

Uit bijkomende informatie die door verweerder op 7 augustus 2026 aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent in januari 2026 een beslissing nam houdende weigering van huwelijksvoltrekking tussen verzoekster en de heer R.V.M. omdat dit huwelijk enkel is gericht op het regulariseren van het verblijf en niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap op te bouwen en dit na een negatief advies van het parket. Uit het onderzoek blijkt dat de heer R.V.M. "*tijdens zijn verhoor zelf te kennen (heeft) gegeven niet langer te willen doorzetten met hun huwelijk*".

2. Over de rechtspleging

Op 15 juli 2025 heeft verzoekster een synthesememorie ingediend in toepassing van het toen geldende oud artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Artikel 5.11 van de RvV-wet luidt als volgt:

"*Art. 5.11 Toepassingsgebied – Algemene regel*
De bepalingen van deze wet zijn van toepassing:
1° op alle beroepen die bij de Raad worden ingediend vanaf de dag van de inwerkingtreding van deze wet; en
2° op alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet nog hangende zijn voor de Raad, voor de procedurele stappen die nog niet zijn afgehandeld;
3° behoudens de afwijkende regelingen als voorzien in deze titel."

Artikel 5.12 van de RvV-wet luidt als volgt:

"*Art. 5.12 Afwijkingen op het toepassingsgebied en overgangsbepalingen*
§ 1. (…)
§ 2. (…)
Voor alle beroepen die werden ingediend voor de inwerkingtreding van deze wet en waarvoor de griffie op het ogenblik van de inwerkingtreding het proces van instaatstelling nog niet heeft voltooid, blijven de artikelen 39/71, 39/72, 39/81, eerste lid, eerste streepje, en tweede tot zevende lid, van de wet van 15 december 1980 en artikel 31 van het procedurereglement van de Raad van toepassing.
§ 3. (…)
§ 4. (…)
§ 5. (…)"

Op het ogenblik van de inwerkingtreding van de RvV-wet was het thans voorliggende dossier reeds in staat gesteld zodat artikel 5.12, § 2, tweede lid van de RvV-wet in deze zaak dan ook niet van toepassing is.

De RvV-wet voorziet niet langer in de mogelijkheid tot het indienen van een synthesememorie. De door verzoekster op 15 juli 2025 ingediende synthesememorie wordt dan ook buiten beschouwing gelaten.

Het thans voorliggende beroep wordt behandeld op basis van het verzoekschrift, dat verzoekster op 5 juni 2025 heeft ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel lijkt verzoekster ook gewag te maken van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"*2.1.1.*

Dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd op grond van artikel 7, eerste lid, 3° Vw. en conform artikel 74/14, 83, 3° Vw. geen termijn wordt toegekend om het grond vrijwillig te verlaten, op grond van het gegeven dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde zou moeten worden beschouwd.

Tevens wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van 3 jaar in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° Vw., aangezien voor verzoekster geen enkele termijn is toegestaan.

Een termijn van 3 jaar zou evenredig zijn, nu verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Gelet op het feit dat zij op 26 mei 2025 een veroordeling heeft opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf met uitstel behalve de voorhechtenis door de correctionele rechtbank van Brugge voor poging gewone diefstal, deelname bendevorming, gewone diefstal met braak, inklimming, valse sleutels.

Verzoeker zou voorts niet hebben aangetoond bepaalde sociale bindingen te hebben opgebouwd die de gebruikelijke banden zouden overstijgen in de Belgische samenleving en die dermate hecht zouden zijn dat zij deel zouden uitmaken van zijn sociale identiteit zodat zij onder artikel 8 EVRM zouden vallen.

Tenslotte zouden er ook geen medische beletsels zijn voor een terugkeer naar Chili en zou ook de veiligheidssituatie in de regio van herkomst geen gevaar uitmaken voor een schending van artikel 3 EVRM bij een eventuele terugkeer.

2.1.2.
Dat verweerder als motivatie voor het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en het inreisverbod voor een duur van 3 jaren stelt dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde en een schending van de nationale veiligheid.

Hiervoor wordt verwezen naar een vonnis van de correctionele rechtbank van Brugge dd. 26.05.2025 waarbij verzoekster werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel behalve de voorhechtenis door de correctionele rechtbank van Brugge voor poging gewone diefstal, deelname bendevorming, gewone diefstal met braak, inklimming, valse sleutels.

Verzoekster wijst erop dat de beroepstermijn toen nog liep en dat de veroordeling bijgevolg niet definitief was. Het is daarom voorbarig om te concluderen dat verzoekster, op basis van haar vermeende gedrag, een bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Bovendien werd de opgelegde straf met uitstel uitgesproken, wat aangeeft dat de rechtbank zelf geen acuut gevaar vaststelde.

Verzoekster vormt dan ook op dit moment geen enkel daadwerkelijk risico voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Dat de loutere verwijzing naar de enige veroordeling van verzoekster, die bovendien nog niet definitief was, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker verwijst dan ook nogmaals naar de reeds geciteerde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26.02.2016 en 10.11.2016, waarin de Raad oordeelde dat om een gevaar voor openbare te weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding, doch er tevens sprake moet zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast ».

Dat verweerder dan ook geenszins louter op basis van de veroordeling van de correctionele rechtbank te Brugge aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten kon afleveren, noch een inreisverbod van 3 jaar.

Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige wijze tewerk is gegaan en het bevel en het inreisverbod niet alleen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhouden, doch tevens een schending behelzen van de motiveringsplicht en dienen vernietigd te worden.

2.1.3.

Conform artikel 74/13 Vw. moet bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd en ten onrechte gesteld wordt dat verzoeker geen sociale bindingen zou hebben opgebouwd die dermate hecht zouden zijn dat zij deel zouden uitmaken van zijn sociale identiteit en onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM zouden vallen.

Hierbij wordt de nadruk gelegd op het feit dat verzoeker geen gezins- en familieleven zou hebben in België.

Dat echter niet alleen het strikte gezins- en familieleven beschermd wordt door artikel 8 EVRM en het EHRM duidelijk gesteld heeft dat het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29).

Dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, 861, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, & 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, 859). Verzoekster onderhoudt sinds september 2024 een feitelijke affectieve relatie met de heer R. V. M. (…), thans gedetineerd (voorhechtenis) in de gevangenis te Gent, (…).

Verzoekster heeft de heer V. M. (…) leren kennen tijdens haar eigen detentie in de gevangenis te Brugge, waar zij in voorlopige hechtenis verbleef naar aanleiding van de feiten waarvoor zij op 26 mei 2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brugge.

De relatie tussen verzoekster en de heer Van Mook was gekend bij het gevangenispersoneel. Om die reden werd aan verzoekster, bij wijze van uitzondering en mits toestemming van de onderzoeksrechter, toegestaan om overgebracht te worden naar de gevangenis te Gent, dit één maand na de overplaatsing van de heer V. M. (…) naar dezelfde inrichting. Een dergelijke overplaatsing wordt doorgaans niet toegestaan, maar werd in casu mogelijk geacht gelet op de bijzondere aard van hun relatie. (STUKKEN 3 en 4)

De duurzame en oprechte relatie tussen verzoekster en de heer V. M. (…) blijkt uit diverse bewijsstukken. Onder de stukken 3 tot 6 bevinden zich onder meer: liefdesbrieven tussen beide partijen, het bewijs van overplaatsing van verzoekster naar de gevangenis te Gent, alsook de bezoekersfiche van de heer V. M. (…), waaruit blijkt dat verzoekster hem frequent bezoekt, zowel via ongestoord bezoek als via regulier bezoek.

Verzoekster koestert reeds geruime tijd de intentie om in het huwelijk te treden met de heer V. M. (…) en samen met hem een stabiele toekomst op te bouwen. Beide partijen wensen hun verleden achter zich te laten. Na de invrijheidstelling van de heer V. M. (…) is het de bedoeling dat zij samenwonen te Antwerpen, waar hij eigenaar is van een woning.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat er in casu geen schending is van artikel 8 EVRM aangezien verzoeker geen gezins- of familieleven in België heeft, terwijl verzoeker wel degelijk een privéleven in België heeft en ook dit onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Dat de bestreden beslissing dan ook artikel 8 EVRM schendt (zie supra) en ook het bevel en het inreisverbod een schending van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vw. de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht inhouden.

2.1.4.
Dat in casu een inreisverbod wordt opgelegd voor een termijn van 3 jaar, waarvan de bestreden beslissing stelt dat deze termijn "proportioneel" zou zijn.

Dat er dan ook sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat er voor het vrijwillige vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Daarbij wordt opnieuw verwezen naar de veroordeling van de correctionele rechtbank te Brugge dd. 26 mei 2025. Gezien de ernst van deze feiten, zou worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde en de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Gelet op deze elementen, acht verweerder het inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Echter wenst verzoekster verweerder er opnieuw op te wijzen dat deze veroordeling nog niet definitief is en dat het inreisverbod van 3 jaar bijgevolg voorbarig is. Bovendien werd een straf met uitstel opgelegd.

Een dergelijke motivering is geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van maar liefst jaar 3 noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

In casu is deze motivering inzake de duur van het inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd!

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er in casu sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de

motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate 1R.v.St., Auman, nr. 62082, 1 oktober 1996, met noot J. Baert, T.O.R.B., 1996-1997, p. 137-139. 2 MAST A, e.a, "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694. formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (1. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek — algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Dat het inreisverbod dan ook onvoldoende gemotiveerd is, wat betreft de duur ervan, zodat minstens het inreisverbod dient vernietigd te worden."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3° en 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster bevolen wordt om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie en zij op 26 mei 2025 een veroordeling heeft opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf met uitstel behalve de voorhechtenis door de correctionele rechtbank van Brugge voor poging gewone diefstal, deelname bendevorming, gewone diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en waarbij de feiten op uitgebreide wijze worden beschreven en gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Tevens wordt gemotiveerd dat verzoekster op 27 mei 2024 werd gesproken door een terugkeerbegeleider om haar te informeren over haar administratieve situatie, maar zij geen medewerking verleende en weigerde om het hoorrechtformulier in te vullen. Verzoekster maakte duidelijk dat zij niet wenst terug te keren naar Chili omdat haar leven er in gevaar is, zij wenst naar Spanje te gaan ook al heeft zij er geen verblijfsrecht. De gemachtigde motiveert dat het administratief dossier geen aanwijzingen bevat dat verzoekster een gezinsleven onderhoudt in België en zij geen gewag maakt van gezondheidsproblemen. De gemachtigde merkt nog op dat verzoekster het nog niet opportuun heeft geacht om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen en een schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangenomen.

Daarnaast bevat de eerste bestreden beslissing ook een motivering waarom verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde. De gemachtigde motiveert dat er een risico op onderduiken bestaat nu verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en zij geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. De gemachtigde motiveert dat verzoekster op 26 mei 2025 een veroordeling heeft opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf met uitstel behalve de voorhechtenis door de correctionele rechtbank van Brugge voor poging gewone diefstal, deelname bendevorming, gewone diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en waarbij de feiten op uitgebreide wijze worden beschreven en gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering waarom voor de duur van het inreisverbod gekozen wordt voor een termijn van drie jaar:

"*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*
Op 26.05.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf met uitstel behalve de voorhechtenis door de correctionele rechtbank van Brugge voor poging gewone diefstal, deelname bendevorming, gewone diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. De veroordeling is nog niet definitief.
In de avond van 3 april 2024 vonden 3 pogingen diefstal met braak plaats in 3 appartementen van eenzelfde appartementsgebouw, (…) in K. (…). Buiten gebroken ruiten en raamsporen op ramen is er geen buit. Aan de hand van camerabeelden – en een getuigenverklaring – komt een vrouw als verdachte in beeld. Ze draagt een lange/witte/beige/grijze jas en muts. Ze draagt witte schoenen en een donkere handtas. Ze loopt in de (…) en (…) tussen 20u56 en 22u41.
Een voertuig met Belgische nummerplaat (…) werd gecapteerd op 3 april vanaf 20u47 in Knokke tot en met 22u49. Het blijkt een huurvoertuig te zijn van A. (…) dat volgens ingewonnen informatie gehuurd werd op naam van M. C. A. (…) ((…).1999). Na de achterlating van het huurvoertuig bij A. (…) Centraal station Antwerpen werden de 4 geobserveerde inzittenden gearresteerd toen ze een Uber-taxi wilden nemen. Het gaat om 4 Chilenen, twee vrouwen en twee broers.
Drie van de vier verdachten, waaronder betrokkene, kunnen gelinkt worden als verdachte aan een eerdere inbraak in Knokke op 27.02.2024 met een aanzienlijk nadeel van 55 000 euro op basis van beschikbare camerabeelden van de woning alwaar werd ingebroken. Rond de woning is om 12u09 een eerste vrouw te zien. Om 12u10 wandelen een tweede vrouw en een man voorbij, wandelen naar pad naar de voordeur, kijken tussen de struiken in de tuin en keren om. De man wandelt in de tuin aan de zijkant en begeeft zich naar de achterzijde, springt op de terrastafel en kan zo raam van de slaapkamer bereiken om 12u18. Om 13u07 komt hij weer in beeld aan de voorkant van de woning. De eerste vrouw komt ook weer in beeld. Er zijn aanwijzingen dat de twee vrouwen op uitkijk staan terwijl de man de woning binnenklimt.
Er zijn aanwijzingen dat betrokkene lid is van een dievenbende actief in België en die rondrijdt met huurwagens.
Het op grote schaal plegen van inbraken of pogingen daartoe, zoals daartoe aanwijzingen bestaan, brengt grote financiële schade toe, tast het publieke veiligheidsgevoel verder aan en ondermijnt het. Hierbij koesteren de benadeelden weinig hoop iets van het ontvreemde te recupereren. Er is een totaal gebrek aan normbesef en gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht.
Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11
Betrokkene werd op 27.05.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider. Ze werd op 27.05.2024 gesproken om haar te informeren over haar administratieve situatie. Ze verleende geen medewerking. Ze weigert om het hoorrechtformulier in te vullen. Ze maakt duidelijk dat ze in geen geval terug wil naar Chili. Ze is bereid om bij haar invrijheidsstelling België te verlaten, maar ze zal naar Spanje trekken. Ze woont in Barcelona. Ze leeft er op straat aangezien ze er geen papieren heeft. Ze herhaalt dat ze niet naar Chili wil omdat haar leven er in gevaar is. Betrokkene beweert dat ze er alles zal aan doen om terug te kunnen gaan naar Spanje, hoewel ze er geen verblijfsrecht heeft. Ze wordt lastig als ze begrijpt enerzijds begrijpt dat ze terug moet naar Chili en anderzijds als ze beseft wat de consequenties van het inreisverbod betekenen. Ze verlaat uiteindelijk het lokaal. Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt in België. Ze maakte geen melding van gezondheidsproblemen. Wat betreft een vrees om terug te keren naar haar land van herkomst, komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer zal

worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Tot nu toe heeft zij het niet opportuun geacht om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt bijgevolg niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Verzoekster kan zich niet vinden in de motivering van de tweede bestreden beslissing en betoogt dat deze motivering geenszins pertinent is nu zij niet rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van drie jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan worden bereikt met een minder lange termijn.

De formele motiveringsplicht betreft slechts een positieve motivering. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom deze of gene omstandigheden zich niet tegen de afgifte van een inreisverbod met een termijn van drie jaar zouden verzetten. De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is, gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). De motiveringsplicht die ter zake rust op de gemachtigde vereist enkel een positieve motivering en zij gaat dus niet zover dat specifiek moet worden aangegeven waarom de gemachtigde niet kiest voor een andere, minder lange termijn op te leggen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM en in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

3.2.3. Verzoekster leest in de eerste bestreden beslissing dat haar een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij een gevaar vormt voor de openbare orde en dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend eveneens omdat zij een gevaar vormt voor de openbare orde, hetgeen zij betwist.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
"*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch*

gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° (…);
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(…)"

Te dezen is de eerste bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen verantwoorden, met name 1) dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie en 2) dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Verzoekster voert geen enkel argument aan om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft zij geen belang bij haar kritiek op het tweede motief. De eventuele gegrondheid van haar grieven tegen de overweging dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, kan immers niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, wordt niet aangetoond.

3.2.4. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"*§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.*
(…)
§ 2. (…)
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
2° (…);
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
(…)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Op dit punt is de eerste bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat hiervoor een termijn wordt toegekend kunnen verantwoorden, met name 1) dat er een risico op onderduiken bestaat en 2) dat verzoekster een bedreiging is voor de openbare orde. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de eerste bestreden beslissing, wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, te schragen. Verzoekster voert geen enkel argument aan om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft zij geen belang bij haar kritiek op het tweede motief. De eventuele gegrondheid van haar grieven tegen de overweging dat zij een bedreiging is voor de openbare orde, kan immers niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar privéleven. In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat rekening dient te worden gehouden met het privéleven van verzoekster.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat verzoekster tegen de tweede bestreden beslissing niet dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de

onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: "*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*". Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

Verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar relatie met de heer R.V.M., die zij leerde kennen tijdens haar detentie in Brugge. Verzoekster laat gelden dat zij reeds geruime tijd de intentie koestert om te huwen met de heer R.V.M.

Uit bijkomende informatie die door verweerder op 7 augustus 2026 aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent in januari 2026 een beslissing nam houdende weigering van huwelijksvoltrekking tussen verzoekster en de heer R.V.M. omdat dit huwelijk enkel is gericht op het regulariseren van het verblijf en niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap op te bouwen en dit na een negatief advies van het parket. Uit het onderzoek blijkt dat de heer R.V.M. "*tijdens zijn verhoor zelf te kennen (heeft) gegeven niet langer te willen doorzetten met hun huwelijk*" en dat verzoekster inmiddels in Spanje zou verblijven, terwijl de heer R.V.M. nog steeds in België gedetineerd is.

In deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat zij nog een actueel belang heeft bij het middelonderdeel dat de bestreden beslissingen geen rekening hielden met haar relatie met de heer R.V.M. Verzoekster toont niet aan dat zij überhaupt een duurzame relatie heeft met de heer R.V.M. De heer R.V.M. gaf ook te kennen niet langer te willen doorzetten met zijn huwelijksplannen met verzoekster, verzoekster zou inmiddels in Spanje verblijven terwijl de heer R.V.M. nog steeds in België gedetineerd is.

Verzoekster betwist niet dat zij geen melding maakte van gezondheidsproblemen.

Verzoekster toont niet aan dat er relevante elementen zijn met betrekking tot haar gezins- en familieleven, haar gezondheidstoestand en het hoger belang van het minderjarig kind waarmee de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.6. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

"*§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.*
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom verzoekster een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd:

"*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*
Op 26.05.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf met uitstel behalve de voorhechtenis door de correctionele rechtbank van Brugge voor poging gewone diefstal, deelname bendevorming, gewone diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. De veroordeling is nog niet definitief.
In de avond van 3 april 2024 vonden 3 pogingen diefstal met braak plaats in 3 appartementen van eenzelfde appartementsgebouw, (…) in K. (…). Buiten gebroken ruiten en raamsporen op ramen is er geen buit. Aan de hand van camerabeelden – en een getuigenverklaring – komt een vrouw als verdachte in beeld. Ze draagt een lange/witte/beige/grijze jas en muts. Ze draagt witte schoenen en een donkere handtas. Ze loopt in de (…) en (…) tussen 20u56 en 22u41.

Een voertuig met Belgische nummerplaat (…) werd gecapteerd op 3 april vanaf 20u47 in Knokke tot en met 22u49. Het blijkt een huurvoertuig te zijn van A. (…) dat volgens ingewonnen informatie gehuurd werd op naam van M. C. A. (…) ((…).1999). Na de achterlating van het huurvoertuig bij A. (…) Centraal station Antwerpen werden de 4 geobserveerde inzittenden gearresteerd toen ze een Uber-taxi wilden nemen. Het gaat om 4 Chilenen, twee vrouwen en twee broers.
Drie van de vier verdachten, waaronder betrokkene, kunnen gelinkt worden als verdachte aan een eerdere inbraak in Knokke op 27.02.2024 met een aanzienlijk nadeel van 55 000 euro op basis van beschikbare camerabeelden van de woning alwaar werd ingebroken. Rond de woning is om 12u09 een eerste vrouw te zien. Om 12u10 wandelen een tweede vrouw en een man voorbij, wandelen naar pad naar de voordeur, kijken tussen de struiken in de tuin en keren om. De man wandelt in de tuin aan de zijkant en begeeft zich naar de achterzijde, springt op de terrastafel en kan zo raam van de slaapkamer bereiken om 12u18. Om 13u07 komt hij weer in beeld aan de voorkant van de woning. De eerste vrouw komt ook weer in beeld. Er zijn aanwijzingen dat de twee vrouwen op uitkijk staan terwijl de man de woning binnenklimt.
Er zijn aanwijzingen dat betrokkene lid is van een dievenbende actief in België en die rondrijdt met huurwagens.
Het op grote schaal plegen van inbraken of pogingen daartoe, zoals daartoe aanwijzingen bestaan, brengt grote financiële schade toe, tast het publieke veiligheidsgevoel verder aan en ondermijnt het. Hierbij koesteren de benadeelden weinig hoop iets van het ontvreemde te recupereren. Er is een totaal gebrek aan normbesef en gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht.
Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11
Betrokkene werd op 27.05.2024 gesproken door een terugkeerbegeleider. Ze werd op 27.05.2024 gesproken om haar te informeren over haar administratieve situatie. Ze verleende geen medewerking. Ze weigert om het hoorrechtformulier in te vullen. Ze maakt duidelijk dat ze in geen geval terug wil naar Chili. Ze is bereid om bij haar invrijheidsstelling België te verlaten, maar ze zal naar Spanje trekken. Ze woont in Barcelona. Ze leeft er op straat aangezien ze er geen papieren heeft. Ze herhaalt dat ze niet naar Chili wil omdat haar leven er in gevaar is. Betrokkene beweert dat ze er alles zal aan doen om terug te kunnen gaan naar Spanje, hoewel ze er geen verblijfsrecht heeft. Ze wordt lastig als ze begrijpt enerzijds begrijpt dat ze terug moet naar Chili en anderzijds als ze beseft wat de consequenties van het inreisverbod betekenen. Ze verlaat uiteindelijk het lokaal. Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat betrokkene een gezinsleven onderhoudt in België. Ze maakte geen melding van gezondheidsproblemen. Wat betreft een vrees om terug te keren naar haar land van herkomst, komt het aan betrokkene toe om aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Tot nu toe heeft zij het niet opportuun geacht om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt bijgevolg niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

De Raad benadrukt dat verzoekster thans een inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en niet op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat op het ogenblik dat de tweede bestreden beslissing werd genomen het volgende bepaalde: *"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."* Aangezien voormelde bepaling niet de grond van de tweede bestreden beslissing uitmaakt, en verweerder het openbare orde motief in de tweede bestreden beslissing louter aanwendt om de duur van het inreisverbod van drie jaar te motiveren, moet verweerder niet aannemelijk maken dat het gedrag van verzoekster van die aard moet zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

Verzoekster benadrukt dat haar veroordeling nog niet definitief is, dat het inreisverbod van drie jaar voorbarig is en dat een straf met uitstel werd opgelegd.

De Raad leest in de tweede bestreden beslissing: "*Op 26.05.2025 heeft de betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden gevangenisstraf <u>met uitstel</u> behalve de voorhechtenis door de correctionele rechtbank van Brugge voor poging gewone diefstal, deelname bendevorming, gewone diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. <u>De veroordeling is nog niet definitief</u>.*" Aldus hield de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing rekening met het gegeven dat verzoekster een straf met uitstel kreeg behalve voor wat de voorhechtenis betreft en dat de veroordeling van verzoekster nog niet definitief is.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt in de parlementaire voorbereiding benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*" (*Parl.St.* Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). De gemachtigde hield dan ook rekening met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster door in de tweede bestreden beslissing te verwijzen naar de veroordeling die verzoekster opliep en op uitgebreide wijze in te gaan op de feiten die hier aan ten grondslag liggen.

Verzoekster brengt geen specifieke omstandigheden eigen aan haar geval naar voor waarmee de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.7. In de uiteenzetting van het middel maakt verzoekster ook gewag van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven' noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoekster verwijst naar haar privéleven, maar beperkt zich eerder tot een theoretisch betoog en geeft hier geen concrete invulling aan.

In deze omstandigheden maakt verzoekster een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Dit geldt des te meer nu verzoekster nooit werd gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Daarnaast verwijst verzoekster ook nog naar haar relatie met de heer R.V.M., die zij leerde kennen tijdens haar detentie. Verzoekster licht toe dat zij omwille van hun relatie een overplaatsing verkreeg één maand nadat de heer R.V.M. werd overgeplaatst. Zij wijst op de liefdesbrieven, het bewijs van overplaatsingen van verzoekster naar de gevangenis van Gent als naar de bezoekersfiche van de heer R.V.M. waaruit blijkt dat zij hem frequent bezoekt via ongestoord bezoek en via regulier bezoek. Verzoekster laat gelden dat zij reeds geruime tijd de intentie koestert om te huwen met de heer R.V.M.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip ‘gezinsleven’ (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).
De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30)

Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van “oprechtheid” kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie.

Uit bijkomende informatie die door verweerder op 7 augustus 2026 aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent in januari 2026 een beslissing nam houdende weigering van huwelijksvoltrekking tussen verzoekster en de heer R.V.M. omdat dit huwelijk enkel is gericht op het regulariseren van het verblijf en niet de bedoeling heeft een duurzame levensgemeenschap op te bouwen en dit na een negatief advies van het parket. Uit het onderzoek blijkt dat de heer R.V.M. “*tijdens zijn verhoor zelf te kennen (heeft) gegeven niet langer te willen doorzetten met hun huwelijk*.” en dat verzoekster inmiddels in Spanje zou verblijven, terwijl de heer R.V.M. nog steeds in België gedetineerd is.

Verzoekster maakt in deze omstandigheden geen beschermenswaardig gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden

beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM en in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU